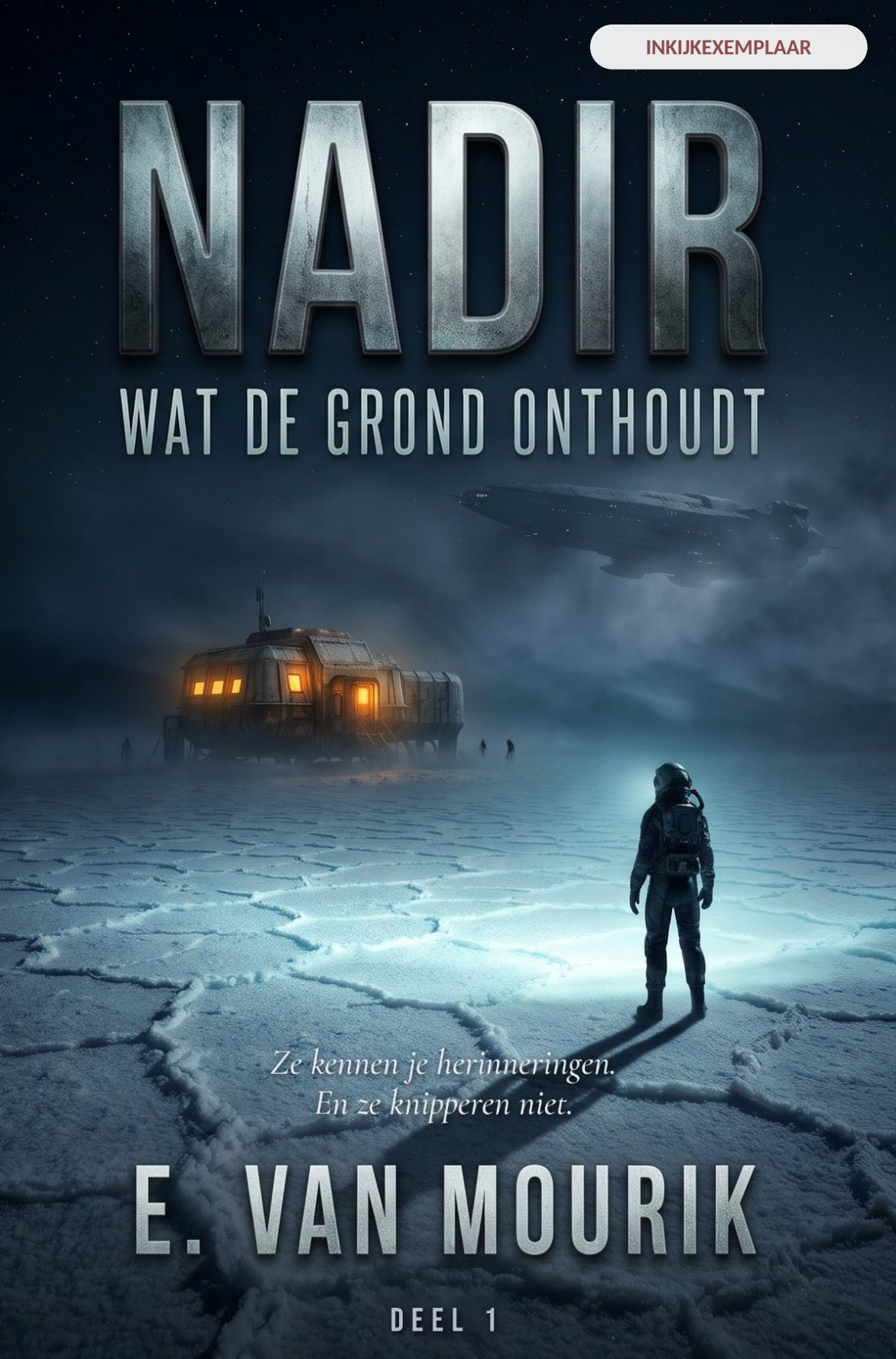
INKIJKEXEMPLAAR

NADIR

WAT DE GROND ONTHOUDT

Ze kennen je herinneringen.
En ze knipperen niet.

E. VAN MOURIK

DEEL 1

N A D I R

Wat de grond onthoudt

E . V A N M O U R I K

Deel 1

NADIR — Wat de grond onthoudt

Deel 1

E. van Mourik

© 2026 E. van Mourik

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN paperback: 9789465733395

ISBN e-book: 9789465733401

Eerste editie, 2026.

Dit is een fictief verhaal. Namen, personages, plaatsen, organisaties en gebeurtenissen zijn verzonnen of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

Let op: dit boek bevat horror. Het verhaal beschrijft onder meer dood, lichamelijke gruwel, verlies en geheugen dat niet meer te vertrouwen is. Het is geschreven voor volwassen lezers.

Over de opbouw: het verhaal begint aan het eind — eenentwintig minuten voor de beslissing — en gaat dan terug in de tijd. Boven elk hoofdstuk staat hoeveel tijd er nog over is: eerst in dagen, daarna in uren en ten slotte in minuten. Zo tel je als lezer mee af, naar het moment waarop alles samenkomt. Dit is deel 1 van het verhaal.

'Zout is niet dood. Het onthoudt.'

N U

De knop

NOG 21 MINUTEN

Er zijn nog eenentwintig minuten, en Mara Lind zit met haar vinger boven een knop.

Ze zit op de brug van een schip dat ze niet meer herkent. De schermen om haar heen zijn rood van de waarschuwingen. Achter de deur, in de gang, staan mensen. Ze kloppen. Niet hard. Met één knokkel, zoals je klopt bij iemand die slaapt en die je niet wilt laten schrikken.

Tik. Tik. Tok.

Op het hoofdscherm staat een vraag. Vier woorden en twee letters.

CODE GEACCEPTEERD. BEVESTIG ACTIVERING. J/N.

Als ze op de J drukt, gaan er tweeduizendvijfhonderd mensen dood. Ze weet dat zeker. Ze heeft het zelf uitgerekend, op de achterkant van een papiertje waarop een dode man achtentwintig keer het woord *schoon* heeft geschreven. Ze kent geen enkele naam van die tweeduizendvijfhonderd. Ze heeft hun gezichten gezien, achter glas dat geen glas meer was. Ze heeft gezien hoe hun herinneringen over die gezichten gleden, als een film die steeds opnieuw begint. Een keuken. Een kind op een fiets. Een vrouw die over haar schouder kijkt en lacht.

Als ze op de N drukt, of als ze niets doet, gebeurt er over eenentwintig minuten iets wat erger is.

Achter haar, op de grond van de brug, ligt de man van wie ze houdt. Of iets wat precies op hem lijkt. Hij heeft zijn handen voor zijn gezicht en hij schudt over zijn hele lichaam, en uit zijn knokkels groeien witte

punten, lang en scherp als glas. Hij vecht ergens tegen. Ze weet niet waartegen. Ze weet niet eens zeker of hij aan haar kant staat.

'Ga terug naar de console,' heeft hij gezegd. 'Nu.'

Ze zit aan de console.

Ze kijkt naar haar vinger. Hij trilt. Onder de nagel zit iets wits. Ze weet niet of dat zout is van de gangen, of iets anders. Ze weet niet meer wat ze zelf is. Niemand op dit schip weet dat nog.

Tik. Tik. Tok.

Elf dagen geleden werd ze wakker in een doos, en dacht ze dat ze niets had gedroomd.

Ze had zich vergist.

Elf dagen eerder.

PROLOOG

Dag 148

DRIE JAAR EERDER

Liu Wen was negen kilometer het zout op toen ze besefte dat ze haar eigen voetstappen niet meer hoorde.

Ze bleef staan. Ze tilde haar linkervoet op en zette hem neer, hard, zodat de korst onder haar laars kraakte. Ze voelde het kraken. Ze voelde het trillen in haar enkel, in haar knie. Maar ze hoorde het niet. Waar het geluid had moeten zijn, zat alleen dat andere geluid. Het zoemen.

Het was er al sinds de eerste dag, maar meestal was het zwak, een achtergrond, iets wat je na een week niet meer opmerkte, zoals het brommen van een koelkast. Vandaag was het anders. Vandaag zat het overal. In haar helm. In haar tanden. In de holte achter haar ogen.

'Basis,' zei ze. 'Hier Liu. Ik ben op punt zeven. Ik heb de monsters. Ik kom terug.'

Ruis.

'Basis?'

Ruis. En onder de ruis, heel zacht, iets wat op ademhalen leek.

Ze draaide zich om. Achter haar liep haar spoor terug naar het oosten, een rechte lijn van laarsafdrukken in het witte zout, tot aan de horizon, waar het donkere streepje van de basis moest liggen. Ze zag het streepje niet. Ze zag alleen zout. Wit, en nog meer wit, en de lucht erboven, bleek en leeg.

Ze begon te lopen. Sneller dan normaal. Ze telde haar stappen, omdat tellen hielp. Honderd. Tweehonderd. Haar adem besloeg het vizier. Driehonderd.

Ze dacht aan de basis. Aan Okonkwo, die die ochtend bij de sluis had gestaan met zijn koffie en had gezegd: niet verder dan punt zeven, Wen, ik meen het, die sensoren daar slaan steeds op hol. Ze had gelachen. Ze had gezegd dat sensoren niet op hol slaan, dat sensoren alleen meten wat er is. Hij had zijn schouders opgehaald en gezegd: precies, daar ben ik bang voor.

Ze had punt zeven gehaald. Ze had de monsters gestoken, drie buisjes zout uit drie verschillende diepten, en het onderste buisje was warm geweest. Niet lauw. Warm. Als iets wat net uit een lichaam kwam. Ze had het in haar tas gestopt en zich voorgenomen het niet tegen Okonkwo te zeggen, omdat hij dan weer dat gezicht zou trekken.

Nu voelde ze het buisje tegen haar heup. Door de tas heen. Door het pak heen.

Het was nog steeds warm.

Bij vierhonderd zag ze dat haar spoor niet meer klopte.

Ze bleef staan en draaide een volle cirkel. Overal hetzelfde: wit tot aan de rand van de wereld, en een lucht zo bleek dat hij bijna ook wit was, zodat de horizon niet meer te zien was en ze in een kom van licht leek te staan. Geen naalden. Geen basis. Geen enkel herkenningspunt.

Ze keek op haar pols. Het kompas draaide. Langzaam, gelijkmatig, rond en rond, als de wijzer van een klok die te snel loopt.

De laarsafdrukken voor haar, de afdrukken die ze op de heenweg had gemaakt, liepen niet meer naar het oosten. Ze bogen af. Een flauwe bocht naar links, naar het noorden, naar het open zout. En ze waren niet meer alleen. Naast haar afdrukken liepen andere. Blote voeten. Smal, lang, met vijf tenen die diep in de korst waren gedrukt.

Ze stond stil en keek naar de afdrukken. Haar hart sloeg zo hard dat het pijn deed.

Ze had schoenmaat zevenendertig. De blote voeten waren precies even groot.

Iemand neuriede.

Het kwam van voren, van ergens waar het zout een beetje omhoogliep, een lage golf in de vlakte. Liu kende de melodie. Het was het slaapliedje dat haar grootmoeder vroeger zong, in Chengdu, in de kamer met de gele gordijnen. Ze had het in geen twintig jaar gehoord. Ze had het niemand ooit verteld.

Over de golf in het zout kwam een vrouw aanlopen. Ze was klein, met zwart haar in een staart, en ze droeg geen pak en geen helm. Haar voeten waren bloot. Ze neuriede met haar mond dicht en ze glimlachte.

Liu herkende het gezicht. Ze zag het elke ochtend in de spiegel.

'Niet bang zijn,' zei de vrouw met haar stem. 'Het doet geen pijn.'

Liu draaide zich om en rende.

Ze kwam elf stappen ver.

Bij de twaalfde zakte het zout onder haar weg.

Het brak niet. Het gaf mee, zacht, zoals een matras meegeeft, en het nam haar laars op tot aan de enkel, en het was warm, het was zo warm, en het trok. Niet hard. Liefdevol. Zoals een kind aan je hand trekt dat je iets wil laten zien.

Ze viel op haar knieën. Ze sloeg met haar handen in het zout en haar handen zakten er ook in, tot aan de polsen, en ze voelde iets tegen haar huid, door de handschoenen heen, iets wat bewoog. Duizend kleine, scherpe tongetjes.

Achter haar hield het neuriën op.

Een hand op haar schouder. Licht. Warm. Haar eigen hand.

'Ssst,' zei Liu Wen tegen Liu Wen. 'Zo. Ga maar liggen. Ik weet alles al bijna. Je hoeft alleen nog even stil te zijn.'

Ver weg, in de basis, keek Samuel Okonkwo op zijn horloge en schonk een tweede kop koffie in, en vroeg zich af waar ze bleef.

DEEL I

Aankomst

HOOFDSTUK 1

Ontwaken

NOG 11 DAGEN

Het eerste wat Mara Lind voelde was kou. Niet de kou van een winterochtend, maar een kou die van binnenuit kwam, alsof iemand haar aderen had leeggepompt en opnieuw gevuld met ijswater. Daarna kwam het geluid: een laag, regelmatig piepen, ergens links van haar hoofd. En toen pas het licht.

Ze opende haar ogen. Boven haar zat een gebogen ruit, beslagen van binnen. Druppels gleden langzaam naar beneden. Achter het glas bewoog een vage vorm.

‘Rustig ademen,’ zei een stem, gedempt door het glas. ‘Je bent er. Je bent er, Lind. Niet praten, niet bewegen. Alleen ademen.’

Ze ademde. Haar longen brandden. Het smaakte naar metaal en naar iets zoets, de restanten van de slaapvloeistof. Zevenenveertig jaar, dacht ze. Zevenenveertig jaar in een doos. Ze had gedacht dat ze zou dromen. Dat had iedereen gedacht. Maar er was niets geweest. Geen droom, geen tijd. Alleen dat ze haar ogen had dichtgedaan in een lichtblauwe hal boven de aarde, en dat ze ze nu opendeed in de kou.

De ruit gleed opzij met een zucht van hydrauliek. Een gezicht boog zich over haar heen: donker, jong, met een stoppelbaard en een grijns die te breed was voor de situatie.

‘Welkom in de toekomst,’ zei Sami Rahimi. ‘Ik ben je arts, je barman en je persoonlijke cheerleader. Hoeveel vingers?’

‘Drie,’ kraste Mara.

‘Vier, maar ik tel de duim niet altijd mee, dus je zit goed.’ Hij scheen met een lampje in haar ogen. ‘Pupillen reageren. Je bent nog steeds lelijk, maar dat lag niet aan de cryo.’

Ze probeerde te lachen en hoestte in plaats daarvan, een natte, diepe hoest die haar hele lichaam liet schokken. Sami hield haar schouders vast tot het over was en gaf haar een beker met iets lauws.

‘Langzaam. Elektrolyten. Smaakt naar zwembad, ik weet het.’

Het smaakte naar zwembad. Ze dronk het toch.

‘Hoe lang heb ik geslapen?’ vroeg ze, toen ze weer kon praten. ‘Precies.’

‘Zevenenveertig jaar, twee maanden en negen dagen.’ Sami keek op zijn scherm. ‘En zeventien uur. Je was een van de laatsten van het landingsteam. Haldane eerst, natuurlijk. Die stond al rechtop voordat de deksel helemaal open was. Ik zweer je, ze salueerde naar me.’

‘Heb je gedroomd?’ vroeg Mara. ‘Jij?’

Hij hield even op met wat hij deed. Er gleed iets over zijn gezicht, iets wat niet bij zijn grijns paste.

‘Nee,’ zei hij. ‘Niemand. Dat zeggen ze allemaal. Niks. Een gat.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar ik werd wakker met een liedje in mijn hoofd. Een liedje dat mijn moeder zong toen ik klein was. Ik had het in geen dertig jaar gehoord.’ Hij lachte, een beetje te snel. ‘Raar, hè? Het brein. Dat ruimt de kasten op terwijl je weg bent.’

Mara knikte. Ze dacht er niet verder over na.

Later zou ze aan dit gesprek terugdenken, en zich afvragen waarom niet.

HOOFDSTUK 2

Alles in orde

NOG 11 DAGEN

Het duurde drie uur voordat ze kon staan zonder zich vast te houden. Sami liet haar lopen in de herstelruimte, een lange witte gang met handgrepen aan beide muren, en zij schuifelde heen en weer als een oude vrouw. Haar benen trilden. Haar handen voelden te groot.

Door de gang liepen anderen. Ze kende hun gezichten van de trainingsjaren, al waren die gezichten nu bleker en magerder. Commandant Ruth Haldane, met haar grijze stekeltjeshaar en haar kaak als een bankschroef, stond al rechtop alsof ze nooit had geslapen. Tomas Brecht, de beveiliger, deed opdrukoefeningen tegen de muur met een stilzwijgende verbetenheid. Juna Kessel, de jongste van het landingsteam, zat op de grond met haar hoofd tussen haar knieën.

En aan het eind van de gang, bij het grote observatievenster, stond een man die Mara niet goed kende.

Hij stond met zijn rug naar haar toe. Lang, iets gebogen, met donker haar dat in de cryo te lang was geworden en in zijn nek krulde. Hij keek naar buiten.

Mara schuifelde naar hem toe, langs de handgrepen, en bleef naast hem staan.

Buiten hing Nadir.

Ze had foto's gezien. Iedereen had foto's gezien: de wazige telescoopbeelden waar de missie op was gebouwd, en later de scherpe opnamen die de Voorhoede had teruggestuurd. Maar niets had haar voorbereid op dit. De planeet vulde bijna het hele venster. Hij was niet blauw zoals de aarde en niet rood zoals Mars. Hij was wit. Grote witte

vlakten, glanzend als ijs, doorsneden door donkere aderen die eruitzagen als rivierbeddingen. Aan de randen van de witte vlakten kleurde het land oker en roestbruin, en daar, in een smalle gordel rond de evenaar, lag iets wat groen kon zijn.

'Het is zout,' zei de man naast haar. 'Al dat wit. Geen ijs. Zout.'

'Ik weet het,' zei Mara. 'Ik ben de bioloog.'

Hij keek opzij. Zijn ogen waren grijs, met kleine rimpeltjes in de hoeken die erop wezen dat hij vaak lachte, al deed hij dat nu niet. 'Natuurlijk. Lind. Sorry. Mijn hoofd is nog van watten.'

'Vos,' zei ze. 'Jij bent de piloot.'

'Elias.' Hij stak een hand uit. Ze schudde hem. Zijn hand was warm, warmer dan de hare, en ze hield hem een fractie te lang vast omdat het de eerste warmte was die ze in zevenenveertig jaar had gevoeld. Hij leek het niet erg te vinden.

'Hoe voelt het?' vroeg hij. 'Dat we er zijn?'

Mara dacht erover na. Ze dacht aan haar broer, Joost, die op de kade van Rotterdam had gestaan toen de shuttle vertrok, en die nu al tientallen jaren dood moest zijn. Ze dacht aan de overstromingen, aan de rantsoenkaarten, aan de lange rijen voor de selectiecentra. Ze dacht aan alles wat ze had achtergelaten omdat er niets meer was om achter te laten.

'Alsof ik het niet verdien,' zei ze.

Elias knikte langzaam, alsof dat het meest redelijke antwoord was dat hij ooit had gehoord. Toen haalde hij iets uit de borstzak van zijn overall: een horloge, een oud polshorloge met een gebarsten glas. De wijzers stonden stil.

'Van mijn vader,' zei hij. 'Het is kapot sinds ik twaalf was. Ik heb het meegenomen omdat ik dacht: als ik ergens aankom waar het weer kan lopen, dan weet ik dat ik thuis ben.' Hij draaide aan het knopje. Er gebeurde niets. 'Nog niet, dus.'

'Misschien moet je het eerst laten repareren,' zei Mara.

Voor het eerst lachte hij. Het was een goede lach, laag en een beetje verrast.

Ze bleven samen naar de planeet kijken. Onder hen draaide een storm over de zuidelijke zoutvlakte, een grote, trage spiraal van grijze wolken, en waar de wolken openbraken zag Mara het wit eronder glanzen.

‘Weet je waarom ze hem Nadir hebben genoemd?’ vroeg Elias.

‘Het laagste punt,’ zei ze. ‘Het tegenovergestelde van zenit. Het punt recht onder je voeten.’

‘Dat is de officiële uitleg.’ Hij grijnsde. ‘De sterrenkundige die hem ontdekte, zat in een ziekenhuisbed. Hij had net gehoord dat zijn vrouw bij hem wegging, en zijn huis onder water stond, en hij had een longontsteking. Hij zei: ik ben op het laagste punt van mijn leven, dus zo heet dat ding. Hij dacht dat niemand het ooit zou gebruiken.’

‘Is dat waar?’

‘Geen idee.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Mijn vader vertelde het. Hij vertelde wel meer dingen die niet waar waren.’

‘Maar het is een goed verhaal.’

‘Het is een goed verhaal,’ gaf hij toe. ‘Het laagste punt. En toen werd het de plek waar we allemaal naartoe gingen om opnieuw te beginnen.’ Hij keek naar het witte oog in het raam. ‘Je kunt alleen maar omhoog, vanaf het laagste punt. Dat zei hij ook altijd.’

‘Je vader.’

‘Mijn vader.’ Hij stak het horloge terug in zijn borstzak en klopte er even op, zoals hij op de flank van een machine klopte. ‘Een man met veel spreuken en weinig geluk.’

* * *

De briefing was in de commandoruimte, een krappe, ronde kamer vol schermen. Haldane stond in het midden. Ze wachtte tot iedereen zat, en toen nog tien seconden langer, zodat het stil werd.

‘Goed,’ zei ze. ‘Statusrapport. De Halcyon is drie dagen geleden in een stabiele baan gekomen. Alle systemen functioneren binnen marges. Van de drieduizendhonderdtwaalf slapers zijn er drieduizendhonderdtwaalf in leven. Dat is beter dan de prognose.’

Er ging een zacht gemompel door de ruimte. Iemand floot tussen zijn tanden.

‘De Voorhoede,’ ging Haldane verder, ‘is drie jaar en twee maanden geleden geland bij de coördinaten van Basis Eerste Licht. Twaalf personen. Hun opdracht: de bodem testen, water vinden, een basis bouwen die groot genoeg is voor ons. Volgens de laatste uitgebreide

rapportage, twee jaar en negen maanden geleden, was die opdracht voltooid.'

Ze tikte op een scherm. Een foto verscheen: een cluster van witte koepels op een roestbruine vlakte, met daarachter, in de verte, de glinsterende rand van een zoutveld. Voor de koepels stonden twaalf mensen in een rij, armen om elkaars schouders. Ze lachten.

'Juna,' zei Haldane. 'Vertel ze over het baken.'

Juna Kessel schraapte haar keel. Ze was nog altijd bleek. 'Sinds de laatste uitgebreide rapportage,' zei ze, 'ontvangen we elke vierentwintig uur een statusbericht van de basis. Automatisch, via het baken. Altijd op hetzelfde tijdstip. Altijd...' Ze aarzelde. 'Altijd hetzelfde.'

'Speel het af,' zei Haldane.

Juna tikte op haar console. Even ruiste het. Toen klonk er een vrouwenstem, helder en vriendelijk, met een licht Duits accent.

'Hier Basis Eerste Licht. Alles in orde. Kom maar.'

Stilte.

'Dat is het?' vroeg Sami. 'Dat is het hele bericht?'

'Elke dag,' zei Juna. 'Twee jaar en negen maanden lang. Precies dezelfde woorden. Zelfde intonatie. Het is geen opname, dat heb ik gecontroleerd. De golfvorm verschilt elke keer een klein beetje. Iemand spreekt het elke dag opnieuw in.'

'Of iets,' mompelde Tomas Brecht.

Niemand reageerde daarop.

'Ik heb geprobeerd terug te roepen,' zei Juna. 'Sinds we in baan zijn, elke twee uur. Op alle frequenties. Geen antwoord. Alleen dat ene bericht, elke dag om dezelfde tijd.'

'Wie is de stem?' vroeg Mara.

Haldane keek haar aan. 'Ilse Brandt. Geoloog van de Voorhoede.' Ze wees op de foto. Derde van links: een lange vrouw met blond haar in een vlecht, de mond wijd open in een lach.

'Dus ze leeft,' zei Elias.

'Iemand die klinkt als zij, leeft,' zei Haldane. 'Meer weten we niet. Daarom gaan wij naar beneden. Zes personen. Wij. Over achttien uur. We landen bij Eerste Licht, we stellen vast wat er aan de hand is, en dan beslissen we of we de rest wakker maken.'

Ze tikte op het scherm. Een nieuw beeld: een aftellende klok, rode cijfers op zwart. 10:00:00:00.

‘En jullie kennen het noodplan,’ zei ze. ‘Op het moment dat de Merel ontkoppelt, gaat deze klok lopen. Tien dagen. Na tien dagen zet de Halcyon zelf de landing in. Automatisch. Het hele schip, met alle drieduizendhonderdtwaalf slapers, naar de landingsplaats bij Eerste Licht. Met of zonder ons.’ Ze keek hen een voor een aan. ‘Zo is het ontworpen. De kolonie moet kunnen landen, ook als het landingsteam niet terugkomt. Er is maar één manier om het te stoppen: een afbreekcommando, vanaf de grond, met een bemanningscode. Als wij beneden iets vinden wat niet deugt, zijn wij de enigen die die drieduizend mensen boven kunnen houden.’

‘Tien dagen,’ zei Sami. ‘Dat is ruim.’

‘Dat is ruim,’ zei Haldane. ‘Als alles in orde is.’

Ze keek de kring rond. ‘Vragen?’

Er waren geen vragen. Of eigenlijk: er waren er te veel, en niemand wist welke hij als eerste moest stellen.

HOOFDSTUK 3

Achtenveertig

NOG 11 DAGEN

Na de briefing bleef Mara achter in de commandoruimte. Ze vroeg Juna om het bericht nog één keer af te spelen. Toen nog een keer. Toen tien keer achter elkaar.

Hier Basis Eerste Licht. Alles in orde. Kom maar.

'Wat hoor je?' vroeg Juna. Ze zat met haar knieën opgetrokken op haar stoel en at gedroogde abrikozen uit een zakje, de eerste vaste voeding die Sami haar had toegestaan.

'Ik weet het niet. Iets.' Mara boog zich naar de luidspreker. 'Speel het eens langzamer af. Op halve snelheid.'

Juna deed het. De stem van Ilse Brandt werd lager, slepender, een stem onder water. *Hiiiier... Baaaasis...*

'En nog langzamer.'

Op een kwart van de snelheid hoorde Mara het. Onder de woorden, in de pauzes ertussen, waar alleen ruis had moeten zijn. Een toon. Laag en zuiver en aanhoudend, als een vinger op de rand van een glas.

'Hoor je dat?'

Juna luisterde. Ze hield op met kauwen.

'Interferentie,' zei ze. 'Waarschijnlijk. Van de zender zelf. Of de atmosfeer.' Ze keek naar haar scherm, waar de golfvorm in groene lijnen voorbijtrok. 'Het zit in elk bericht. Ik heb het eerder gezien. Ik dacht dat het niets was.'

'Wat is de frequentie?'

Juna tikte. Ze fronste.

‘Achtenveertig komma drie hertz,’ zei ze. ‘Raar getal. Komt nergens mee overeen.’

Mara schreef het op. Op de achterkant van haar hand, met een balpen, zoals ze als student had gedaan. Ze wist niet waarom. Het voelde belangrijk, zoals sommige dingen belangrijk voelen in een droom.

‘Je bent net zo erg als Brecht,’ zei Juna. ‘Die vond het ook eng. Hij zei: wie spreekt er nou drie jaar lang elke dag hetzelfde in? Dat doe je niet als alles in orde is. Dat doe je als je gek wordt.’

‘Of als je niet weet wat je anders moet zeggen,’ zei Mara.

‘Hoe bedoel je?’

Mara keek naar de golfvorm. Naar de groene lijnen die elke dag een heel klein beetje anders waren.

‘Als je net leert praten,’ zei ze. ‘Dan herhaal je ook steeds hetzelfde. Totdat je meer woorden kent.’

* * *

Mara kon die nacht niet slapen. Het was belachelijk, na zevenenveertig jaar, maar haar lichaam weigerde. Ze lag in haar kooi in het bemanningsverblijf en luisterde naar het zoemen van de ventilatie, en elke keer dat ze haar ogen sloot hoorde ze die stem.

Alles in orde. Kom maar.

Uiteindelijk stond ze op en liep naar het observatievenster. Nadir draaide langzaam onder haar door. Aan de nachtzijde was de planeet niet helemaal donker. De zoutvlakten gaven een flauw, melkachtig schijnsel af, als fosfor op een golf.

Dat kan niet, dacht ze. Zout geeft geen licht.

‘Jij ook?’

Ze schrok. Elias zat op de vloer onder het venster, met zijn rug tegen de wand. Hij had een deken om zijn schouders.

‘Ik kan niet slapen,’ zei ze.

‘Ik denk niet dat iemand kan slapen.’ Hij schoof een stukje op en hield een slip van de deken omhoog. Ze aarzelde, toen ging ze naast hem zitten. De deken was warm van zijn lichaam.

Een tijdlang zeiden ze niets. Ze keken naar het lichtende zout.

‘Zie je dat ook?’ vroeg ze uiteindelijk. ‘Dat gloeien?’

‘Ja.’

‘Dat hoort niet.’

‘Jij bent de bioloog,’ zei hij, en ze hoorde de glimlach in zijn stem.

‘Juist daarom.’ Ze trok haar knieën op. ‘Zout is dood. Het is een mineraal. Het doet niets. Het ligt er alleen maar.’

Elias was even stil. Toen zei hij: ‘Mijn vader werkte in de zoutmijnen bij Hengelo. Voordat ze dichtgingen. Hij zei altijd dat zout niet dood is. Dat het onthoudt. Dat je, als je een kristal openbreekt, soms een druppel water vindt die er al miljoenen jaren in zit. Oeroud water. Hij zei: zout bewaart dingen.’

Mara keek naar hem. In het flauwe licht van de planeet leek zijn gezicht ouder, en zachter.

‘Dat is een mooi verhaal,’ zei ze.

‘Hij was een goede verteller.’ Hij haalde het kapotte horloge weer tevoorschijn en draaide het om in zijn vingers. ‘Ik hoop dat hij gelijk had. Dat hier iets bewaard is gebleven.’

Ze bleven zitten tot de wekker van de dagcyclus ging. Ergens in die uren was haar hoofd tegen zijn schouder gezakt, en hij had niets gezegd, en zij ook niet.

Beneden hen gloeide Nadir, wit en geduldig, als een oog dat niet knippert.

Toen ze opstond om naar de dagbriefing te gaan, zag ze dat de balpeninkt op de achterkant van haar hand was uitgelopen in haar slaap. De cijfers waren onleesbaar geworden. Alleen de 48 stond er nog, half vervaagd, als een getal dat iemand met een vinger in het zand had geschreven.

— HALCYON — AUTOMATISCH LOGBOEK —

CRYOBAAI A — VAK 14 — LIND, M.

STATUS: ONTWAAKPROCEDURE VOLTOOID. VITALE FUNCTIES NOMINAAL.

HERSENACTIVITEIT LAATSTE 935 DAGEN: AFWIJKEND RITME GEDETECTEERD. FREQUENTIE 48,3 HZ. WAARSCHUWING GEGENEREERD. WAARSCHUWING GENEGEERD: GEEN BEMANNING ACTIEF.

CRYOBAAI A — VAK 15 — VOS, E.

STATUS: ONTWAAKPROCEDURE VOLTOOID. VITALE FUNCTIES NOMINAAL.

HERSENACTIVITEIT LAATSTE 935 DAGEN: AFWIJKEND RITME GEDETECTEERD. FREQUENTIE 48,3 HZ. WAARSCHUWING GENEGEERD.

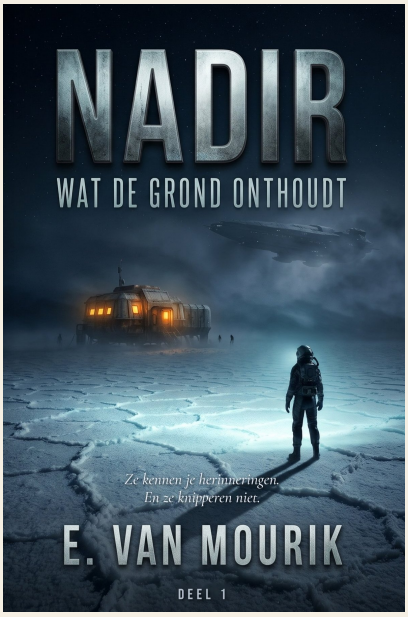
CRYOBAAI A–D — OVERIGE VAKKEN

HERSENACTIVITEIT: AFWIJKEND RITME. FREQUENTIE 48,3 HZ. 3.106 WAARSCHUWINGEN GENEGEERD.

LAB C — TEMPERATUUR: 31,2 °C.

EETZAAL — VOORBEREIDING GESTART.

EINDE VAN HET INKIJKEXEMPLAAR

NADIR – Wat de grond onthoudt

Deel 1

Hier eindigt het inkijkexemplaar.
Wat wacht er op Mara en de anderen op Nadir?
Lees verder in het boek.

Verkrijgbaar vanaf 4 december 2026
Paperback: ISBN 9789465733395
E-book: ISBN 9789465733401

Bestellen: evanmourik.nl/nadir

© copyright E van Mourik. Dit inkijkexemplaar mag je gratis delen, zolang je niets verandert.